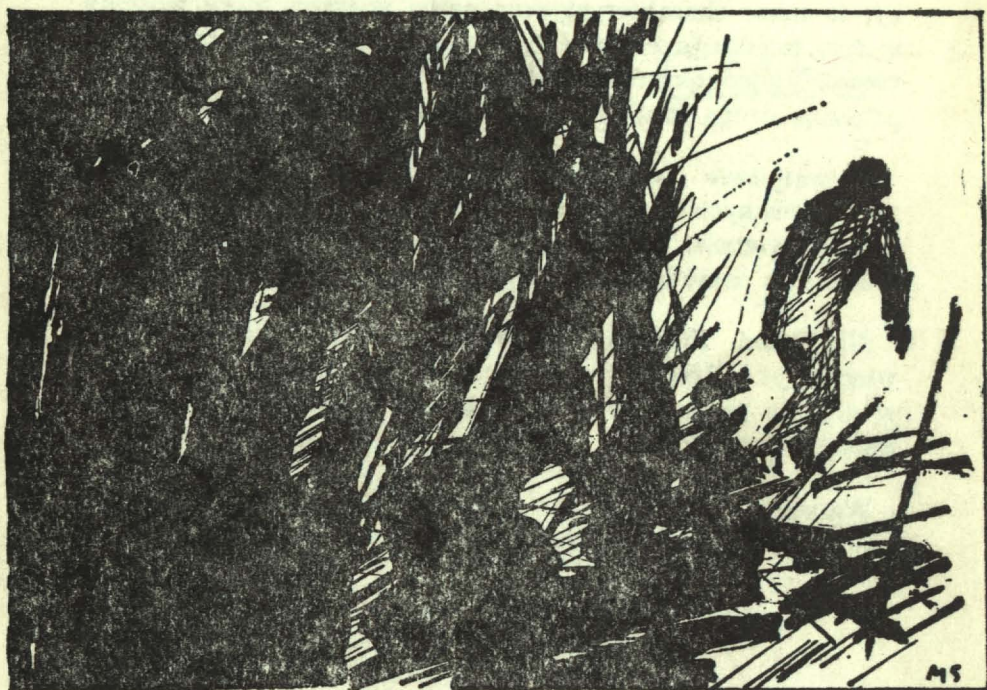

FRANCISZEK KRASUSKI

Na
skrzydle czasu

PODLASKIE ARKUSZE LITERACKIE

O poezji Franciszka Krasuskiego można pisać bardzo różnie. Jeśli ktoś lubi słowne eksperymentowanie, ryzykowną metaforę, to tego w jego wierszach nie znajdzie. Przy takim podejściu wydadzą się one zbyt klasyczne w formie oraz pod względem tematycznym. Inni uznają to za cechy pozytywne. I do nich właśnie jest przede wszystkim adresowany ten zbiorek.

Mimo wkradającego się niekiedy smutku jest w poezjowaniu Franciszka Krasuskiego dużo ciepła i życzliwości dla ludzi i otaczającego świata. Są to również przymioty osobowości autora. Ta harmonia poetyckiego tekstu z osobowością twórcy, to także charakterystyczna cecha wierszy, które możemy w tym tomiku przeczytać. A wbrew pozorom nie jest to takie częste. Niejednokrotnie poezja jest odbiciem kompleksów, pokazuje drugą twarz i mroczne zakamarki poetyckiego ducha.

Niewątpliwie najczęściej przewijającym się motywem w prezentowanych utworach jest przemijanie. Najpiękniej pokazują to wiersze: „Na skrzydle”, „Zakonnik”, „Staruszczyki”. Słowo czas pojawia się także w tytule tego poetyckiego zeszytu.

Nie stroni Franciszek Krasuski od opisów przyrody np. w wierszu pt. „Kroniki nocy”. Trudno się temu dziwić. Mieszka w pięknie położonych pod względem krajobrazowym nadbużańskich Serpelicach.

Wczujmy się więc w spokojne pulsowanie poetyckich zwierzeń Franciszka Krasuskiego.

Wiesław Gromadzki

PODLASKIE ARKUSZE LITERACKIE

FRANCISZEK KRASUSKI

NA SKRZYDLE CZASU

BIAŁA PODLASKA

1990

KLUB LITERACKI „Maksyma”

Opracowanie redakcyjne i korekta:

Wiesław Gromadzki

Jedną z tych lubi słowo eksperymentować, w tym celu to tego w FRANCISZEK KRASUSKI...
 Jego wada są one sbyty klasycyzm w... pod...
 dom tematycznym, inni uznają to za...
 nich właśnie jest przede wszystkim adresowane do... zbioru.

Mimo wkradającego się niekiedy smutku, jest w...
 Franciszka Krasuskiego dużo ciepła i przykrycia dla...
 i oświecającego światła. Są to również prymitywne...
 autora. Ta harmonia poetyckiego tekstu...
 cy, to także charakterystyczny...
 w...
 posiada drugą twarz...

Niewątpliwie najczęściej...
 prezentowanych utworach...
 zajął to wiersze: „Na skraj...
 Słowo cznie pojawia się tak...
 zeszyciu.

Nie stroni Franciszek Krasuski od...
 wierszu pt. „Kroniki nocy”. Trudno się temu dziwić. Mięska
 w piękne położenie...
 zaślanki Serpentina

Wzrosty się...
 zwiżeń Franciszka

REGIONALIA
 XIII B.
 kma

824-1
 XIII B.1

BIŁA PODLASKA
 1980

Lubelskie Zakłady Graficzne
 Zakład Nr 6 w Białej Podlaskiej
 Zam. 551/90 Nakład: 500

NA SKRZYDLE

wirują
w mej głowie
wąsy dziadka siwe
twarz młodej matki
i ojca ręce
wczoraj
w środku świata
on był mi dokoła
a dziś coraz dalej
w mgłę się kręcę

a gdy środka byłem blisko
i świat tańczył mi dokoła
to siedzący hen na skrzydle
dziad miał wąsy archaniola

teraz
sam po skrzydle zjeżdżam
wciąż szybciej
przędę swą nić
dziwiąc się
czy nic nie będzie
czy będzie się komu dziwić

STARUSZECZKI

wysiadują
staruszczyki na ławeczkach
z twarzyczkami
jabłuszkami na przedwiośniu
ssa wspomnienia
uleciały z nich nektary
przeżuwają
bezzębnymi działelkami
czas skonany

ciesz się
bo znów wygrały jeden dzionek
na wyścigu
wstecz idących raczków k'roczków
powstrzymują
heraklita czasu rzeczke
nie chcą mety
gdzie kościstej ręki kita
chce ich witac
albo przeciac ich wstazeczke

na ławeczkach
staruszczyki wyczekują

5 152596000067

KORONKI NOCY

w emalii czarnej koło
noc wykuła
z tasiemką drogi
prawie aksamitną
ciętą horyzontem nieba
i oprawioną koronkami lasów

ktoś światła szuka
tak jak prometeusz
księżyc utonął
w siwych puchach nieba
a chmury zjadły
gwiazdzisty makowiec

tylko wciąż dalej
noc krąży koło nas
lasów koronki odprawia

ZAKONNIK

prawie święty
mikołaj z dobrą brodą
z oczami tęskniącego ptaka
za świecką czapką zamiast aureoli
i z marzeniami

nie biegnie jak kiedyś
z zajęciem
nie kroczy jak dawniej
dostojnie
tylko drepcze jak dziecko
boże

jak chętnie by frunął
do boku anioła
anonimowy gołąbek

drepcze między nami
obok wszystkich dziennych
spraw

na ławeczkach

starszeczki wyczekują

Z LAMPĄ DIOGENESA

w klatce nocy
uzbrojony w ciszę
zaczynam poszukiwania
przejawów człowieczeństwa
najwięcej okruchów
odnajduję w dzieciach
te istoty
noszą ślady identycznych ludzi
ontogeneza odpowiada filogenezie
w wyższych warstwach
spotykam
okazy samouwielbienia
bez złudzeń
ale w niewoli
boga-komputera
coraz nas więcej
poszukiwaczy człowieczeństwa
z lampą diogenesa

POWRÓT

— żonie

powracam słowem
w twoje ręce
od codzienności oderwany
nie liść jesienny
z ziarna plewy
lecz z grudką wiary
w nasze sprawy
powracam myślą
nasze progi
pusto dudniły snem
dni nas rozniosły
w różne drogi
bez barwy
świat taki duży gdy
niewłasny

powracam
niosę naszeli lata
zakłete dziś w literę
wspomnień
kropla szampana
co po latach
w wyblakłych ślubach
nas przypomni

NIESPEŁNIONY WIERSZ

opada nocną błyskawicą
jasny pachnący i tęczy
to subtelnie
to drży barwą
jak kalejdoskop piór sosnowych
i nagle mgła
w pamięci wiatru
znów
koło pracy w pełnym biegu
turkocze świt
turkotem dnia
dryfuje wiersz jak myśli
biegun

CIENIE

w wyblakłym pokoju
spłwiałe tańczą wspomnienia
nie szukaj barw
nie słuchaj rozmów świec
nie wróci dawny kształt
zerwany gest
więc
nie nadawaj imion
cieniem

Święto Zmarłych 1988

w różnej drogi
bez barwy
świat taki duży gły
niewłażny

powracam
nieś, naczel- lata
zaklęte czai w literę
wspomnień
kropla zampona
co po latach
w wyblakłych słabach
nas przypomnia

„sztuka jest wieczną wiosną”

K.I. Gałczyński

DO AKTORA

więc jak to jest
czy żyjesz kiedy tworzysz
czy gdy opadnie zachwyty kurty na
czy więdniesz
z rzuconym ci kwiatem
kiedy zaś nową sztukę rozpoczynasz
czy to wciąż
sztuka ta sama
kiedy największe
przeżywasz kłopoty
gdy się potykasz o troski codzienne
czy grając role
czy siebie grasz potem
kiedy się spełniasz realnie
a kiedy na niby
i jeszcze dłaczego
w teatrze lub filmie
o wiele bardziej prawdziwy
zostawiasz portret swej
twarzy
czy dajesz innym marzenie
o którym sam marzysz

OCZY POETY

człowiek mówi
poeta rośnie ponad siebie
ponad nasze myśli
jego okulary
powiększają uśmiech
zdejmuje gwiazdy słów
oto
mówi sumienie
wyjęte z ciepłego worka
świętego spokoju

KOT

jest jak słońce
pilnuje swego miejsca i pory
jest jak drzewo
cicho cieszy się ciepłem
tylko nie lubi ptaków
gdy nie dają spać
i rozgłaszają
plotkującym wiatrom
swoją egzystencję

OJCIEC

w samym środku dnia
wypłynął w kropli pamięci
zdobył głos i przestrzeń
non omnis

zapachniało leszczynowym lasem
gdy mech otulał rękę
pociętą ziemi miłością

w samym środku dnia
wyrosła łuska wspomnień
w czaszce ziemi
wzeszedł głos
ścierany gdzieś
jest noc w środku

NIEBIAŁE PLAMY

czy metonimia
skradziona z arsenału poety
może służyć oprawcom
za parawan

czy metonimia
ukryje plamy historii
wyjrzałe spoza zmarzliny czasu
plamy czerwone
kwitnące w białych tajgach
plamy huczące
strzałami w skroniach
za trzepotanie białych orłów

metonimia
nie ukryje plam czarnych
zbiorowych mogił
rozpaczy

nie wywabi czas
dojrzewających prawd

cóż dziwnego znajduję
 w zającu i wzejściu
 w rzekach i sosnach
 zakochanych w wodzie i mgłach
 połączonych miłością
 dnia z nocą

cóż ważnego znajduję
 w modlitwie mrówki do trawy
 wróbla do żywej gałęzi
 i do twego uśmiechu
 życia nigdy dosyć

nie ukryje plam czarnych
 zmiotowych mogił
 rozpaczy

nie wywabi czas
 dojrzałych praw

ZEGAR

wśród ścian
pozostał tylko zegar
spokojna perswazja
w niczym go nie zmieni
on systematycznie
sekunda po sekundzie
odcina nasze myśli
od uczynków

STYKS

nie zawsze niesie smak obola
narodziny strachu w źrenicy
prospera

czasem allegro
poprawia kolory
wracają miejsca do ludzi
wyrasta w ranie rosa

tylko nie pytaj
o transcendencję
w tym parlamencie brak
interpelacji

TRWANIE

wieczory pływają w ciszy
a zegar
łowi sny
w zapomniane lustra

ściany słuchają rozmów
ojcowie z wnukami
wyluskują wieczór
z łupiny dnia

zbudzone stoły
otwierają słowa kwiatom
książkom wskazują
rzeczywistość

budzik
z pękniętym sercem
marzy o trwaniu dorosłego
zegara

wieczory noszą twarze
wszystkich czasów
zaczarowanych w lampach

WYBLAKLI LUDZIE

coraz ich więcej
brodzi w mgłach
dawniej pełni kolorów
czerwonej miłości
dziś
wyparowały emocje
uleciało z nich
światło
wypaliła się
trzepocąca ciekawość
a także niepokój
coraz trudniej
włoką wyblakłą
egzystencję

POCIĄG PODMIEJSKI

zmęczone kosze w przedziałach
pomiędzy górą i dołem
oczy od słońca zbielełe
twarze spisane wiatrem
przenoszą
w koszach zmęczonych
myśli
w dudniącą godzinę
wiążą do końca swą dolę
i toczą pracę

ONTOLOGIA

o życie pytajcie

tego

co już wiecznie młody

odszedł niechcący

on

bólu nauczył matkę

co chwilą minioną targa

kołyskę gasnącego światła

ojca pytajcie

o miłość

zamkniętą w oczach

z imieniem

syna

OTWARCIE OCZU

zasypany śmietnikiem recept na mądrość
oczadziałem od okrągłych i zmarłych piękności
od uczonych sprostowań ludzi prostych

dopiero dziecko
złamało schemat pieśni
ten mały enistein wpełzający ledwie
w labirynt figur papierowych
dojrzał wiatr czytający wysuszoną księgę
i płatną modlitwę nagich królów

zrywam z oczu
plaster katarakty
twarze zasnute gazetowym niebem
pęknięcia źrenic

wiatr od pustej studni

KROPLA ŚWIATA

zmalął świat z przerażenia
poezji zsechł się orzech
drzewa lśni pusta pasieka
droga stała się morzem
do ludzi daleka

POŁÓW DNI

z pękniętego nieba opadają dni
łowimy w pamięci naczynia
kapaninę boskiego czasu
ile dni na nic
rozpryska pytanie
o spadające dni z pękniętego
nieba

NALOT WIOSENNY

pod skrzydłami wiosennych wiatrów
nalot
skondensowanej ciszy
ostatnie
skamieliny bez siły mięką
rosną zwiastuny
że nie trysną moce
zaklęte
w puszcze pandory

MOTYLE

ciągłe fruujemy
szczególnie wiosną
wypełniamy sady i domy
ulice z coraz dalszymi
sprawami
są odloty
na odległość wielu
istot świetlnych
aż przyleci strach
do zawrotu głowy
i skrzydła ręce
coraz niepewniej
rozpoznają gęstość atmosfery
aż jesień
odbierze zapach
pijane loty skróci
do szpiku mrozu
na szpilce losu

ZATRZYMAĆ PTAKA

nie pytam lustra
kto najpiękniejszy
a mimo to
konsultuję ranek ze szkłem
aby rozpoznać siebie
po nocnych zaspach

ożywa czasami
nierealna wiara
że przychwycę czas
gdy uda się pościg
piora za ptakami

FRANCISZEK KRASUSKI urodził się w 1941 r. Z wykształcenia polonista. Mieszka w Serpelicach nad Bugiem, gdzie jest dyrektorem szkoły podstawowej. Odnosi sukcesy jako recytator. Związany z nauczycielskim ruchem literackim. Od 1990 roku wiceprezes Klubu Literackiego „Maksyma” w Białej Podlaskiej. Pisze wiersze i fraszki. Liczne utwory publikował w prasie regionalnej i centralnej. „Na skrzydle czasu” to zbiorek będący jego książkowym debiutem.

WBP Biała Podl.
REGIONALIA

XIII B
—

Krasuski B.

Na skrzydle...